

मीठे बच्चे- यादमा रहेर अरुलाई यादको अभ्यास गराऊ , योग गराउनेको बुद्धि योग यता उता भट्किनु हुँदैन ।”

- प्रश्न:- कुन बच्चाहरूमाथि धेरै ठूलो जिम्मेवारी हुन्छ? उनीहरूले कुनचाहिँ कुराको ध्यान अवश्य दिनुपर्छ?
- उत्तर:- जुन बच्चा निमित्त टिचर बनेर अरुलाई योग गराउँछन्, उनीहरूमाथि धेरै ठूलो जिम्मेवारी हुन्छ। यदि योग गराउने बेलामा बुद्धि बाहिर भट्किन्छ भने सर्भिसको सट्टा डिस-सर्भिस गर्न पुग्छन्। त्यसैले यो ध्यान दिनु छ- मद्द्वारा पुण्यको काम भइरहोस्।
- गीत:- ओम् नमो शिवाय...

ओम् शान्ति। बाबा सबै बच्चाहरूलाई सबैभन्दा पहिला त यहाँ बसेर लक्ष्यमा स्थित हुनको लागि दृष्टि दिनुहुन्छ। जसरी म शिवबाबाको यादमा बसेको छु, तिमी पनि शिवबाबाको यादमा बस। प्रश्न उठ्छ- जो अगाडि बसेको छन् योग गराउनको लागि, उनीहरू सारा समय शिवबाबाको यादमा रहन्छन्, जसले गर्दा अरुलाई पनि आकर्षण हुन्छ? यादमा रहनाले धेरै शान्तिमा पनि रहन्छौ। अशरीरी भएर शिवबाबाको यादमा रह्यौ भने अरुलाई पनि शान्तिमा लैजान्छौ किनकि टिचर भएर बस्छौ नि। यदि टिचरले नै ठीकसँग याद गर्दैन भने अरु पनि रहन सक्दैनन्। पहिला त यो ख्याल गर्न छ- म जो उहाँ प्रियतम बाबाको प्रियतमा हुँ, उहाँको यादमा बसेको छु? हरेकले यसरी आफैँसँग सोध। यदि बुद्धि अरुतर्फ जान्छ, देह-अभिमानमा आउँछ भने त्यो सेवा होइन, डिस-सर्भिस गर्न बसेका छौ, यो कुरा जान्नुपर्छ नि। कुनै पनि सेवा हुँदैन, त्यसै बसेका छौ भने त नोक्सान नै गर्छौ। टिचरको नै बुद्धि भट्किन्छ भने उसले के मदत गर्न सक्छ? जो टिचर भएर बस्छन् उनले आफैँसँग सोध- के मैले पुण्यको काम गरिरहेको छु? यदि पापको काम गर्छु भने दुर्गति नै पाउँछु। पद भष्ट हुन्छ। यदि यस्तालाई गद्दीमा बसाल्छौ भने तिमी पनि जवाफदेही हुन्छौ। शिवबाबाले त सबैलाई जान्नुहुन्छ। यी बाबाले पनि सबैको अवस्थालाई जानेका छन्। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- यो टिचर बनेर बसेको छ तर यसको बुद्धियोग भट्किरहन्छ। यसले अरुलाई के मदत गर्छ? तिमी ब्राह्मण बच्चा निमित्त बनेका छौ, शिवबाबाको बनेर उहाँबाट वर्सा लिन। बाबा भन्नुहुन्छ- हे आत्माहरू! म एकलाई याद गर। टिचर बनेर बस्छौ भने अझ राम्रोसँग त्यस अवस्थामा बस। त्यसो त हरेकले बाबालाई याद गर्नु छ। विद्यार्थीले आफ्नो अवस्थालाई जान्न सक्छन्। जानेका हुन्छन्- म पास हुन्छु कि हुन्न? टिचरले पनि जानेका हुन्छन्। यदि प्राइभेट टिचर राखिन्छ भने उनले पनि जानेका हुन्छन्। त्यो पैढाइमा त कुनै खास टिचर राख्न चाह्यौ भने राख्न सक्छन्। यहाँ यदि कसैले भन्छ मलाई नेष्ठा (योग) मा बसाउनुहोस्, बाबाको यादमा बस्नु छ। तर बाबाको आज्ञा नै छ- म एकलाई याद गर। तिमी प्रियतमा हौ, हिंदा डुल्दा पनि आफ्नो प्रियतमलाई याद गर। संन्यासीले ब्रह्मको याद गर्छन्। सम्झन्छन्- हामी गएर ब्रह्ममा लीन हुन्छौं। जसले धेरै याद गर्छ, उसको अवस्था राम्रो हुन्छ। हरेकमा कुनै न कुनै खुबी हुन्छ नि। भन्छन्- यादको यात्रामा रहने गर। स्वयं पनि यादमा रहनु छ। बाबासँग कोही सच्चा पनि छन् भने कोही झुट्टा पनि छन्। स्वयं निरन्तर यादमा रहन, धेरै मुश्किल छ। कुनै त बाबासँग बिल्कुलै सच्चा रहन्छन्। यी बाबाले पनि आफ्नो अनुभव तिमी बच्चाहरूलाई बताउँछन्- केही समय यादमा रहन्छु फेरि बिर्सन्छु किनकि यिनीमाथि त धेरै बोझ छ- कति धेरै बच्चाहरू छन्। तिमी बच्चाहरूलाई त यो पनि थाहा हुन्न, यो मुरली शिवबाबाले चलाउनु भएको हो वा ब्रह्माले चलाएका हुन्? किनकि दुवै एकैसाथ हुनुहुन्छ नि। यिनले भन्छन्- मैले पनि शिवबाबालाई याद गर्छु। यी बाबाले पनि बच्चाहरूलाई नेष्ठा (योग) गराउँछन्। यिनी बस्दा देख्छौ एकदम सन्नाटा छाउँछ। धेरैलाई खिँच्छन्। बाबा हुनुहुन्छ नि। भन्छन्- प्यारा बच्चाहरू! यादको यात्रामा बस। स्वयं पनि रहनु छ, केवल पण्डित बन्नु छैन। यादमा रहँदैनौ भने अन्त्यमा फेल हुन्छौ। बाबा मम्माको त उच्च पद हुन्छ, बाँकीको त अहिले माला बनेको छैन। एउटै दाना पनि पूर्ण बनेको छैन। पहिला माला बनाइन्थ्यो बच्चाहरूलाई लिफ्ट दिनको लागि। तर देखियो, मायाले धेरैलाई खतम गरिदियो। सारा कुरा सेवामा आधारित छ। त्यसैले जो अगाडि नेष्ठा गराउन बस्छन्, उनले सम्झनुपर्छ, म सच्चा टिचर भएर बस्छु। नत्र भन्नुपर्छ- मेरो बुद्धि यताउता जान्छ। म यहाँ बस्न लायकको छैन। स्वयंले बताउनु पर्छ। यस्तो होइन, जोसुकै पनि आफैँ आएर बस्नु। कोही छन् जो मुरली सुनाउँदैनन् तर यादमा रहन्छन्। यहाँ त दुवैमा अगाडि हुनुपर्छ। साजन अत्यन्त प्यारो हुनुहुन्छ, उहाँलाई त धेरै याद गर्नुपर्छ। मेहनत लाग्छ यसमा। बाँकी प्रजा बन्नु त सजिलो छ। दास दासी बन्नु ठूलो कुरा होइन। ज्ञान धारण गर्न सक्दैनन्। जस्तै

यज्ञकी भण्डारीलाई हेर, सबैलाई खुसी पार्छिन्, कसैलाई दुःख दिन्नन्। सबैले महिमा गर्छन्। वाह! शिवबाबाको भण्डारी त नम्बरवन हुनुहुन्छ। धेरैको दिललाई खुसी बनाउँछिन्। बाबाले पनि बच्चाहरूको दिललाई खुसी पार्दै आउनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर अनि यो चक्रलाई बुद्धिमा राख। अब हरेकले आफ्नो कल्याण गर्नु छ। हड्डी सेवा गर्नुपर्छ। तिमी धेरै दयालु बन्नु छ। मनुष्यले मुक्ति जीवनमुक्तिको लागि धेरै धक्का खान्छन्। कसैलाई पनि सद्गतिको बारेमा थाहा छैन। जानेका छन्— जहाँबाट आएको हो त्यहाँ फर्केर जानु छ। नाटक भन्ने पनि जानेका छन् तर त्यस अनुसार चल्दैनन्। हेर, कलासमा कतै कतै मुसलमान पनि आउँछन्। भन्छन्— हामी वास्तवमा देवी देवता धर्मका हौं फेरि गएर हामी मुसलमान धर्ममा परिवर्तित भएका हौं। हामीले ८४ जन्म भोगेका छौं। सिन्धुमा पनि ५, ६ जना मुसलमान आउँथे। अहिले पनि आउँछन्, अब अगाडि चलन सक्छन् कि सक्दैनन्, त्यो त हेरौंला किनकि मायाले पनि त परीक्षा लिन्छ। कोही त पक्का भएर रहन्छन्, कोही टिकन सक्दैनन्। जो वास्तवमा ब्राह्मण धर्मका हुन् उनीहरू कहिल्यै पनि हल्लिंदैनन्। बाँकी कुनै न कुनै कारण देखाएर जान्छन्। देह-अभिमान पनि धेरै आउँछ। तिमी बच्चाहरूले त धेरैको कल्याण गर्नु छ। नत्र के पद पाउँछौं? घरबार छोडेका छौं, आफ्नो कल्याण गर्नको लागि। कसैले बाबाको लागि मेहरबानी (निगाह) गर्दैन। बाबाको बनेका छौं त्यसैले फेरि सेवा पनि त्यस्तै गर्नुपर्छ। तिमीलाई त राजाईको तक्मा मिल्छ, २१ जन्म सदा सुखको राजाई मिल्छ। केवल मायामाथि विजय पाउनु छ अनि अरूलाई पनि सिकाउनु छ। कोही त फेल पनि हुन्छन्। जानेका छन्— बादशाही लिन त मुश्किल छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो सम्झनु पनि कमजोरी हो। बाबा र बर्सालाई याद गर्नु त धेरै सजिलो छ। बच्चाहरूमा हिम्मत आउँदैन राजाई लिने त्यसैले कायर भएर बस्छन्। न स्वयं लिन्छन्, न अरूलाई लिन दिन्छन्। अनि परिणाम के हुन्छ? बाबा सम्झाउनु हुन्छ— रात दिन सेवा गर। कांग्रेसीहरूले पनि मेहनत गरे। कति खिचातानी गरे तब त विदेशीहरूबाट राज्य लिए। तिमीले रावणबाट राज्य लिनु छ। ऊ त सबैको शत्रु हो। दुनियाँलाई थाहा नै छैन हामी रावणको मतमा चलिरहेछौं त्यसैले दुःखी छौं। कसैलाई पनि सच्चा स्थायी दिलको सुख छैन। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूलाई सधैं सुखी बनाउन आएको हुँ। अब श्रीमत अनुसार चलेर श्रेष्ठ बन्नु छ। जति पनि हिन्दुहरू छन्, उनीहरूले आफ्नो धर्मलाई भुलेका छन्। यथा राजा रानी तथा प्रजा। अब तिमी बच्चाहरूलाई समझ मिलेको छ— सृष्टिको चक्र कसरी चल्छ? त्यो पनि घरी-घरी बिसिन्छौ। बुद्धिमा नै अडिदैन। ब्राह्मण त धेरै बन्छन् तर कति कच्चा हुनाको कारणले विकारमा पनि गइरहन्छन्। भन्छन्— हामी पनि बि.के. हौं, तर होइनन्। बाँकी जो पूर्ण रूपले निर्देशन अनुसार चल्छन्, आफू समान बनाउँदै जान्छन्, उनीहरूले नै उच्च पद पाउन सक्छन्। विघ्न त आउँछन्। अमृत पिउँदा पिउँदै फेरि गएर विघ्न पार्छन्। यो पनि गायन छ, उनको पद के होला? कति बच्चीहरूले त विकारको कारण मार पनि खान्छन्, भन्छन्— बाबा यो दुःख पनि सहन गर्छु। हाम्रो प्रियतम त बाबा हुनुहुन्छ नि। पिटाइ खाएर पनि शिवबाबा कै याद गर्छु। उनीहरू त धेरै खुसीमा रहन्छन्। यो अपार खुसीमा रहनु पर्छ। बाबाबाट हामीले वर्सा लिइरहेका छौं, अरूलाई पनि हामीले आफू समान बनाउँदै रहन्छौं।

बाबाको बुद्धिमा त यो सिँढीको चित्र धेरै रहन्छ। यसलाई धेरै महत्त्व दिनुहुन्छ। बच्चाहरू जो विचार सागर मन्थन गरेर यस्तो यस्तो चित्र बनाउँछन्, तब बाबा पनि उनलाई धन्यवाद दिनुहुन्छ वा यसो भनिन्छ बाबाले त्यस बच्चालाई टच गर्नु भएको हो। सिँढीको चित्र धेरै राम्रो बनाइएको छ। ८४ जन्महरूलाई जान्नाले सारा सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यलाई जानेका छन्। यो फस्टक्लास चित्र हो। त्रिमूर्ति र गोलाको चित्रमा भन्दा यसमा राम्रो ज्ञान छ। अहिले हामी चढिरहेका छौं। कति सजिलो छ। बाबा आएर लिफ्ट दिनु हुन्छ। शान्तिसँग बाबाबाट वर्सा लिँदैछौं। सिँढीको ज्ञान धेरै राम्रो छ। सम्झाउनु छ— तपाईं हिन्दु हुनुहुन्न, देवी देवता धर्मको हुनुहुन्छ। यदि भन्छन्— हामीले ८४ जन्म लिएका छैनौं, उनलाई भन— अरे, किन मान्नुहुन्न हामीले ८४ जन्म लिएका छौं। यदि फेरि याद गर्नुभयो भने फेरि पहिलो नम्बरमा आउनु हुन्छ। आफ्नो कुलको भएदेखि यस्तो प्रश्न गर्ने छैन— सबैले ८४ जन्म कहाँ लिन्छन् र? अरे, तिमीले किन बुझ्दैनौं हामी ढिलो आएका हौं। बाबा सबै बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूले ८४ जन्म लिएका छौं। अब फेरि आफ्नो वर्सा लेऊ, स्वर्गमा जाऊ। तिमी बच्चाहरू योगमा बस्छौ। सिँढीलाई याद गर्यौं भने धेरै खुसीमा रहन्छौ। हामीले ८४ जन्म पूरा गरेका छौं। अब हामी फर्केर जाँदैछौं। कति खुसी हुन्छ? सेवा गर्ने पनि उल्लास हुनुपर्छ। सम्झाउने तरिका पनि धेरै मिलिरहेको छ। सिँढीको बारेमा सम्झाऊ। चित्र त सबै चाहिन्छ नि। त्रिमूर्ति पनि चाहिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मेरा भक्तहरूको पासमा जाऊ, उनीहरूलाई यो ज्ञान सुनाऊ। उनीहरू मन्दिरमा भेटिन्छन्। मन्दिरहरूमा पनि यो सिँढीको चित्र बारे सम्झाउन सक्छौ। सारा दिन बुद्धिमा यो रहोस्— हामीले बाबाको परिचय दिऊँ, कसको कल्याण गरूँ? दिन-प्रतिदिन

बुद्धिको ताला खुल्दै जान्छ। जसलाई वर्सा पाउनु छ, ऊ आउँछ। दिन-प्रतिदिन सिक्दै पनि जान्छन्। कतिमा दशाग्रह बस्छ अनि बाबाले सम्झाउनु पर्छ। उनीहरूले बुझ्दैनन्- हामीमाथि दशाग्रह बसेको छ, त्यसैले हामीबाट सेवा हुँदैन। सारा जिम्मेवारी तिमी बच्चाहरू माथि छ। आफू समान ब्राह्मण बनाउँदै गर। सेवा गरिरह्यौ भने धेरै खुसी हुन्छ। धेरैको कल्याण हुन्छ। बाबालाई मुम्बईमा सेवा गर्नमा धेरै मज्जा आउँथ्यो। धेरै नयाँ नयाँ आउँथे। बाबालाई धेरै ईच्छा हुन्थ्यो सेवा गर्न। बच्चाहरू पनि त्यस्तै दयालु बन्नुपर्छ। सेवामा लाग्नुपर्छ। दिलमा यस्तो ईच्छा हुनुपर्छ- जबसम्म मैले कसैलाई आफू समान बनाउँदिन तबसम्म भोजन गर्नु हुँदैन। पहिला पुण्य त गरुं। पाप आत्मालाई पुण्य आत्मा बनाउँ अनि रोटी खाऊँ। त्यसैले सेवा गर्नमा लागि रहनु पर्छ। कसैको जीवन सफल बनाऔं अनि रोटी खाऔं। आफू समान ब्राह्मण बनाउने कोसिस गर्नुपर्छ।

बच्चाहरूको लागि पत्रिका निस्कन्छ तर बी.के.ले यसलाई पढ्दैनन्। सोच्छन्- हामीले किन पढ्नु पर्छ र? यो त बाहिरी मानिसहरूको लागि पो हो। बाबा भन्नुहुन्छ- बाहिरकाले त केही पनि बुझ्दैनन्, शिक्षक भएनन् भने। यो हो ब्रह्माकुमार कुमारीहरूको लागि। त्यसैले पढेर रिफ्रेश हुनुपर्छ। तर उनीहरूले पढ्दैनन्। सबै सेन्टरका बच्चाहरूसँग सोध्छु- सारा पत्रिका क-कसले पढ्छौ? पत्रिका पढेर के बुझ्छौ? कहाँसम्म ठीक छ? पत्रिका निकाल्नेहरूलाई पनि श्रेय दिनुपर्छ- तपाईंहरूले धेरै राम्रो पत्रिका निकाल्नु भयो, तपाईंलाई धन्यवाद दिन्छौं। मेहनत गर्नु छ, पत्रिका पढ्नु छ। यो हो बच्चाहरूलाई रिफ्रेश हुनको लागि। तर बच्चाहरू पढ्दैनन्। जसको नाम चलेको छ उसलाई सबैले बोलाउँछन्- बाबा! भाषण गर्नको लागि फलानालाई हामीकहाँ पठाई दिनुहोस्। बाबाले फेरि बुझ्नु हुन्छ, स्वयं त भाषण गर्न जानेका छैनन् त्यसैले मगाउँछन्। त्यसैले सेवाधारीको कति सन्मान गर्नुपर्छ? अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) राजाईको मेडल प्राप्त गर्नको लागि सबैको दिललाई खुसी पार्नु छ। धेरै धेरै दयालु बनेर आफ्नो र सबैको कल्याण गर्नु छ। हड्डी सेवा गर्नु छ।

२) देह-अभिमानमा आएर डिस-सर्भिस गर्नु हुँदैन। सदा पुण्यको काम गर्नु छ। आफू समान ब्राह्मण बनाउने सेवा गर्नु छ। सेवाधारीको सम्मान गर्नु पर्छ।

वरदान:- याद र सेवाको डबल लकद्वारा सदा सेफ, सदा खुसी र सदा सन्तुष्ट भव
सारा दिन संकल्प, बोली र कर्म बाबाको याद र सेवामा लागि रहोस्। हर संकल्पमा बाबाको याद होस्, बोलीद्वारा बाबाले दिनु भएको खजाना अरुलाई देऊ, कर्मद्वारा बाबाको चरित्रलाई सिद्ध गर। यदि यस्तो याद र सेवामा सदा व्यस्त रह्यौ भने डबल लक लाग्छ, फेरि माया कहिल्यै आउन सक्दैन। जसले यस स्मृतिद्वारा पक्का लक लगाउँछन्, उनीहरू सदा सेफ, सदा खुसी, सदा सन्तुष्ट रहन्छन्।

स्लोगन:- “बाबा” शब्दको डायमण्ड चाबी साथमा छ भने सर्व खजानाको अनुभूति भइरहन्छ।